

Nedeľa druhého týždňa v pôstnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu druhého
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: Abrahám,
vzor viery; Boh neušetril svojho
Syna; počúvanie Božieho hlasu.

25.02.2024

TÚTO druhú pôstnu nedeľu
rozjíname nad postavou Abraháma,
ktorý kráčal na Božie volanie a jeho
srdce bolo pozorné k jeho túžbam.
Genezis nám hovorí, že jedného dňa

Jahve podrobil Abraháma skúške prekvapujúcou žiadosťou, zjavne nehodnou Boha života. Po mnohých rokoch modlitieb a čakania sa mu konečne narodil syn Izák, na ktorého padol prísľub o ľuďe bez počtu. Zrazu ho Pán žiada niečo, čo je v rozpore s tým, čo Abrahám doteraz počul: „Vezmi svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a choď do krajiny Morja! Tam ho obetuj ako zápalnú obeť na jednom z vrchov, ktorý ti ukážem“ (Gn 22, 2).

Ak je božská požiadavka prekvapujúca, Abraháмова odpoveď nie je ďaleko od nej. „A išli obaja spolu ďalej. Keď došli na miesto, ktoré mu označil Boh, Abrahám tam postavil oltár, naukladal drevo, poviazať svojho syna Izáka a položil ho na oltár na drevo. Potom Abrahám siahol rukou a vzal nôž, aby zabil svojho syna“ (Gn 22,8-10). Tvárou v tvár Božej vôli, ktorú je tak ťažké pochopiť a prijať, sa

Abraháмова viera nezachvela, nezakolísala, pretože vo svojom srdci vedel, „že Boh má moc aj z mŕtvych vzkriesiť“ (Hebr 11, 19).

Pánov anjel, ktorý sa zjavuje v poslednej chvíli, aby zadržal patriarchovu ruku, mu v mene Boha dvakrát blahoželá, že mu neodoprel syna. Abrahám sa naučil odpovedať na Boží hlas slovami „tu som“ (Gn 22,1.11). Iste nebol schopný pochopiť, prečo Boh chce obetovať jeho milovaného syna; napriek tomu sa s Jahvem neháda a ani sa nebúri. Opäť prijíma, tak ako to robil od začiatku, plán, ktorý mu Pán navrhol pre jeho život. Za každých okolností, ľahkých i ťažkých, „jeho srdce sa podriaďuje slovu a poslúcha“[1]. Svojou odpoveďou Pánovi je „Abrahám vzorom človeka, ktorý verí a vo viere nasleduje Božiu vôľu, aj keď sa táto vôľa ukáže ako ťažká a v mnohých prípadoch nepochopiteľná a dramatická“[2].

.....

TÁTO tajomná udalosť nadobúda svoj plný význam s Kristovou vykupiteľskou obetou na vrchu Kalvária. Krajina Moria je presne to miesto, na ktorom bude postavený Jeruzalem. Zápalná obeta Izáka, ktorá nie je dovŕšená, je obrazom obety Krista, jediného Otcovho syna, ktorý zomiera na kríži, aby vytvoril nový ľud, Cirkev, do ktorej je pozvané celé ľudstvo, aby sa doň začlenilo. Boh odpustil Izákovi a odpustil Abrahámovmu srdcu, ale neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých (porov. Rim 8, 32). „Ten, ktorý zadržal Abrahámovu ruku vo chvíli, keď sa chystal obetovať Izáka, neváhal obetovať vlastného Syna za naše vykúpenie“[3].

V oboch scénach nachádzame otca, ktorý sa vzdáva svojho milovaného syna, syna, ktorý dobrovoľne prijíma otcovu vôľu, a zápalnú obetu na

vrchole hory na oltári, kde je drevo. Pre Abraháma bolo zrieknutie sa svojho syna aktom viery, pre Boha Otca to bol akt lásky, pretože Kristus je Milovaný, Jednorodený. Svätý Pavol v liste Rimanom nad tým nadšene zvoláva: „Ak je Boh s nami, kto je proti nám? Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, ako by nám s ním nedal všetko?“ (Rim 8, 31 - 32). Tajomstvo Božej lásky sa jasne zjavuje v obete kríža. Práve v nej sa skrýva jeho láska: tam, kde je zdanlivo len smrť, Boh prejavuje svoju štedrosť; tam, kde ľudia vyslovujú slová odsúdenia a opovrhnutia, Boh prináša svoju spásu, a tak zjavuje svoju slávu.

Celý ľudský život s jeho chvíľami radostí a bolesti môžeme chápať vo svetle Ježišovej obety na Golgote. Práve vo chvíľach, keď je bolesť v popredí, a to vo všetkých jej podobách, nám pocit synovstva umožňuje pochopiť, že Boh nás

požehnáva aj vtedy, keď sa
stretávame s krížom. Nie je to trest,
ani zabudnutie zo strany nášho Pána,
ale práve naopak: v takýchto
chvíľach je Otcom viac než
kedykoľvek predtým. Toto učil svätý
Josemaría svojím životom: „Počas
celých rokov som sa snažil
neochvejne oprieť o túto radostnú
skutočnosť. Moja modlitba bola za
každých okolností rovnaká, len s
rôznymi tónmi. Hovoril som: Pane, ty
si ma sem postavil, zveril si mi to či
ono a ja ti dôverujem. Viem, že si môj
Otec, a vždy som videl, že malí sú si
svojimi rodičmi absolútne istí“[4].

EVANJELIUM tejto druhej pôstnej
nedele nás vedie na iný vrch: na vrch
Tábor. Vidíme tam Mojžiša a Eliáša,
ako sa rozprávajú s Ježišom. Zrazu
ich zakryje oblak a zároveň sa ozve
hlas z neba: „Toto je môj milovaný

Syn, počúvajte ho“ (Mk 9, 7).

Svedkami premenenia sú traja apoštoli - Peter, Jakub a Ján.

Nerozumejú však tomu, čo vidia a ani Ježišovým slovám, keď ich varuje pred svojou smrťou a zmŕtvychvstaním (porov. Mk 9, 9 - 10).

Niekedy môžeme mať podobnú skúsenosť ako apoštoli. Istý čas pociťujeme Božiu blízkosť s osobitnou intenzitou, čo nás vedie k tomu, že zvoláme ako Peter: „Dobre je nám tu. Urobme tri stánky“ (Mk 9, 5). Keďže sa z Božej prítomnosti v našom živote tešíme osobitným spôsobom, chceme, aby táto situácia trvala čo najdlhšie. „Nikomú však nie je dopriate žiť *na vrchu Tábor*, kým je na tejto zemi. Ľudská existencia je totiž cestou viery a ako taká sa odohráva skôr v súmraku ako vo svetle, s chvíľami temnoty, ba dokonca sklúčenosti. Kým sme tu, náš vzťah s Bohom sa odohráva viac

v počúvaní než vo videní; a samotná kontemplácia sa odohráva takpovediac so zatvorenými očami vďaka vnútornému svetlu, ktoré v nás zapáľuje Božie slovo“[5].

„Počúvajte ho“ (Mk 9,7). To je náš kresťanský záväzok počas pôstu: počúvať Krista a poslúchnuť jeho hlas. Je to základná potrava, ktorú nám Cirkev ponúka počas týchto týždňov prípravy na Pánovu Paschu. Kristov hlas je hlasom Syna, ktorý nás povzbudzuje, aby sme Bohu odpovedali veľkodušne, pretože našou potravou je, podobne ako jeho, plniť Otcovu vôľu. Naša Matka žila v tomto postoji načúvania. Uchovávala a neustále premýšľala vo svojom srdci o slovách, ktoré jej Boh hovoril. A mnohé z nich k nej prichádzali práve prostredníctvom udalostí zo života jej Syna, dokonca aj tých, ktorým nerozumela a v ktorých rozpoznávala tajomný Pánov hlas.

.....

[1] *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, bod 2570.

[2] František, *Audiencia*, 3-VI-2020.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 2-XII-1997.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 143.

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 12-III-2006.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/
rozjimanie-2-postna-nedela-cyklus-b/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/rozjimanie-2-postna-nedela-cyklus-b/)
(18.08.2025)